

200702037/1.

Datum uitspraak: 26 juli 2007

/

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/15574 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 februari 2002 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 24 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 april 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellant klaagt in zijn eerste grief dat de rechtbank, door te overwegen dat, nu de onderhavige procedure een reguliere aanvraag betreft, de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat appellant zijn beroep op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) in een asielprocedure aan de orde dient te stellen, heeft miskend dat voor toepassing van dit artikel ook ruimte bestaat in reguliere zaken.

2.1.1. De klacht dat de rechtbank het beroep van appellant op artikel 3 van het EVRM niet heeft mogen afdoen door slechts te wijzen op de noodzaak een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in te dienen om met vrucht een beroep op de bescherming van dit artikel te kunnen doen, en niet te onderzoeken of zich een situatie voordoet als bedoeld in de arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 mei 1997 in de zaak (nr. 146/1996/767/964; RV 1997, 70) en van 6 februari 2001 in de zaak (nr. 44599/98; JV 2001/103), is terecht voorgedragen, maar kan niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

2.1.2. Volgens voormelde arresten kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van

8 november 2005 in zaak no. 200507278/1; JV 2005/477), blijkt uit deze arresten dat van zulke uitzonderlijke omstandigheden slechts sprake kan zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.1.3. Nu appellant niet met medische verklaringen of anderszins heeft aangetoond dat de ziekte waaraan hij lijdt zich in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt en dit evenmin blijkt uit het advies van het Bureau Medische Advisering, is geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de arresten van het EHRM van 2 mei 1997 en 6 februari 2001. Het beroep op artikel 3 van het EVRM kan derhalve niet slagen.

2.2. Hetgeen in de tweede grief is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van gronden, te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en
mr. T.M.H. Claessens en C.H.M. van Altena, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

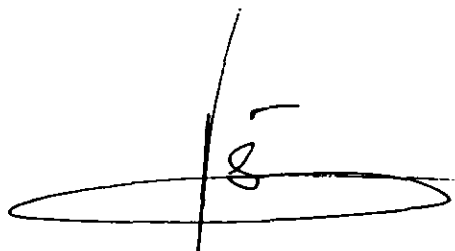
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 juli 2007

53-513.

Verzonden: 26 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken
voorzieningenrechter

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/15574 en AWB 06/15575

V.nr.:

inzake: , geboren op van Ghanese nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. J. Jager, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. F. Mountassir, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 3 augustus 2001 heeft eiser bij de korpschef van de regionaal politiekorps Amsterdam-Amstelland een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "medische behandeling". Bij besluit van 25 februari 2002, in persoon aan eiser uitgereikt op 6 april 2002, heeft verweerder deze aanvraag afgewezen. Bij bezwaarschrift van 8 april 2002 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Bij brief van gelijke datum heeft eiser voorts een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend. Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats van 13 april 2004 (AWB 04/26377) is het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toegewezen en is het verweerder verboden eiser uit Nederland te verwijderen totdat is beslist op het bezwaar. Op 6 oktober 2004 en 12 oktober 2005 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie. Het bezwaar is bij besluit van 24 maart 2006 ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging binnen vierentwintig uur moet verlaten.

2. Bij beroepschrift van 27 maart 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Dit beroep schort de rechtsgevolgen van het besluit niet op. Bij brief van 27 maart 2006 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 25 april 2006. Zij dienen tevens als gronden van het verzoek. De gronden van het beroep en het verzoek zijn aangevuld bij brieven van 1 augustus 2006 en 9 oktober 2006. In het verweerschrift van 23 november 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 7 december 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig de heer

4. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

AWB 06/15574 en AWB 06/15575

2

II. FEITEN

1. In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.
2. Bij brieven van 12 februari 2002, 10 juni 2004, welke laatste nota is aangevuld bij brief van 31 augustus 2004, 11 januari 2005, welke laatste nota is aangevuld bij brief van 24 februari 2005 en ten slotte op 19 januari 2006 heeft het Bureau Medische Advisering (BMA) een medisch advies uitgebracht.
3. Bij brief van 7 januari 2005 heeft eiser verzocht om een analoge toepassing van het bepaalde in artikel 64, van de Vw 2000. Bij besluit van 4 maart 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Het daartegen bij brief van 24 maart 2005 ingediende bezwaarschrift is bij besluit van 24 maart 2006 ongegrond verklaard. Tegen dit besluit is geen beroep ingesteld.

III. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.
2. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Eiser beschikt niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Eiser komt niet op basis van artikel 17, eerste lid en onder c, van de Vw 2000 in aanmerking voor vrijstelling, gelet op het advies van het BMA van 19 januari 2006. Uit dat advies volgt dat de behandeling volstaat met controle, nadat eiser in 2001 wegens keelkanker is behandeld door middel van radiotherapie en in september 2005 abnormaal, niet kwaadaardig weefsel werd geconstateerd. Een dergelijke behandeling is mogelijk in Ghana, het achterwege blijven van behandeling zal niet op korte termijn leiden tot een noodsituatie en eiser is in staat om te reizen. Indien sprake is van een recidief moet gerwijfeld worden aan de mogelijkheid tot behandeling. Dit betreft echter een onzekere toekomstige gebeurtenis die op de korte termijn niet tot een noodsituatie leidt. Een beroep op de hardheidsclausule (artikel 3.71, vierde lid van het Vreemdelingenbesluit 2000, hierna: Vb 2000) faalt. In dit verband is van belang dat terugkeer van tijdelijke aard is en dat eiser een broer heeft in Ghana. Het beroep op de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake en op de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 3 februari 2005 (AWB 03/18648) falen, nu eiser geen medische voorzieningen behoeft. In het verweerschrift is in dit verband gesteld dat genoemde uitspraken zien op een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel.
3. Eiser heeft de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Eisers medische behandeling bestaat uit het ondergaan van regelmatige controle. Het niveau van medische behandeling in Ghana voldoet niet aan de internationale standaard. Eiser verwijst in dit verband naar de uitspraken van het EHRM inzake en op de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 3 februari 2005. Hoewel niet met zekerheid gesteld kan worden dat een recidief zal optreden, dient daarmee serieus rekening te worden gehouden, reden waarom de controle vijf tot tien jaar duurt. Juist deze onzekerheid maakt dat gegarandeerd moet zijn dat eiser zich omringd weet door relevante medische opvang en zorg. Ter zitting heeft eiser niet langer gehandhaafd dat de controle die voor eiser is vereist niet voldoet aan de internationaal aanvaarde standaard en gesteld dat enkel een beroep op de hardheidsclausule wordt gedaan. Ten slotte heeft eiser ter zitting het beroep op artikel 4:84 van de Awb en 3.4 derde lid, van het Vb 2000 niet gehandhaafd.
4. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning als bedoeld in dat artikel verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

AWB 06/15574 en AWB 06/15575

3

5. Artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 kan worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Ingevolge artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 is een aantal categorieën vreemdelingen vrijgesteld van het vereiste van het beschikken over een geldige mvv. Voorts kan de Minister, ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000, het mvv-vereiste buiten toepassing laten voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

6. Ingevolge artikel 3.46, eerste lid, van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met het ondergaan van medische behandeling worden verleend, indien Nederland naar het oordeel van de Minister van Vreemdelingenzaken en Integratie het meest aangewezen land is voor het ondergaan van een noodzakelijke medische behandeling en de financiering van die medische behandeling naar het oordeel van bedoelde Minister deugdelijk is geregeld. De omstandigheid dat Nederland het meest aangewezen land is kan verband houden met de aard van de ziekte, een bijzondere specialisatie hier te lande of andere factoren waardoor behandeling elders voor de betrokkene minder aangewezen is.

7. De rechtbank stelt vast dat tussen partijen in geschil is of eiser dient te beschikken over een geldige mvv en of eiser een geslaagd beroep kan doen op de in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, neergelegde hardheidsclausule.

De rechtbank stelt voorts vast dat tussen partijen niet in geschil is dat eiser thans uitsluitend controle ondergaat en behoeft, dat dit een vorm van medische behandeling betreft en dat in Ghana een dergelijke controle beschikbaar is. Blijkens het medisch advies van 19 januari 2006 van het BMA zal het uitblijven van controle niet leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, maar kan dit wel tot gevolg hebben dat een recidief van de kanker niet tijdig wordt ontdekt, in welk geval zich op de langere termijn een medische noodsituatie kan voordoen.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen geslaagd beroep kan doen op de hardheidsclausule en daarmee dat verweerder terecht de aanvraag wegens het ontbreken van een mvv heeft afgewezen.

8. De rechtbank is van oordeel dat verweerder op goede gronden heeft gesteld dat een onverhoopt toekomstig recidief van eisers keelkanker thans niet anders dan als een toekomstige onzekere gebeurtenis kan worden beschouwd die verweerder niet tot een ander oordeel dan het in het bestreden besluit verwoorde heeft hoeven leiden.

9. Eiser heeft zich voorts beroepen op de uitspraken van het EHRM inzake Deze jurisprudentie ziet op de vraag wanneer, indien een asielaanvraag is ingediend, geoordeeld moet worden dat terugkeer van de vreemdeling naar het land van herkomst leidt tot een behandeling die wordt verboden door het bepaalde in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden. Nu geconstateerd kan worden dat de onderhavige procedure geen asielprocedure betreft, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat, indien eiser meent dat hij op genoemde grond in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning, hij een asielaanvraag kan indienen.

10. Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat de stelling dat eiser niet beschikt over financiële middelen om controles te kunnen ondergaan door verweerder niet relevant behoefde te worden geacht. Dit volgt uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 4 oktober 2005, 200504488/1).

11. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

12. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

AWB 06/15574 en AWB 06/15575

4

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

13. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

14. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

15. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/15574 en AWB 06/15575

5

IV. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/15574

- verdaart het beroep ongegrond.

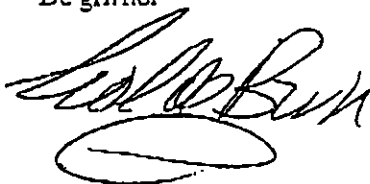
De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 06/15575

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan op 22 februari 2007 door mr. C.P.E. Meewisse, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. drs. E.M. de Buur, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

23 FEB. 2007

Conc.:EB

Coll:Er

D:C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DE
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1655-C 21 MRT 2007	
ZAAKNR. 200702037	
AAW:	V1
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per telefax (070 365 1380) en tevens
aangetekend/handtekening retour
Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

mr Carl Everaert
mr Ted L. Badoux
mr Michiel Tjebbes
mr Hans Jager
mr Gert Jan K. van Andel
mr Jelle Kroes
mr Marcel Reurs
mr Stans Goudsmit
mr Vera Kidjan
mr Peggy Franssen
mr Sevil Karadag
mr Bas Hoepelman
mr Stephan Roelofs
mr Hermie de Voer
mr Sander Groen
Onno Bijker, kantoormanager

Amsterdam, 21 maart 2007
Ons kenmerk: Staat - HJ12512 / mb

Betreft: , geboren op , van Ghanese nationaliteit

Geachte heer, mevrouw,

J. In onderhavig dossier zend ik u een hogerberoepsschrift tegen de uitspraak van de
Rechtbank Amsterdam d.d. 22 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007.

Hoogachtend,

C.A. Goudsmit

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
29 MRT 2007	
Zaaknr.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hogerberoepschrift

in de zaak:

appellant

gemachtigde: mr C.A. Goudsmit
advocaat te Amsterdam
(Weteringschans 28, 1017 SG)

tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 fe-
bruari 2007 (Awb 06/15574), in het geding
tussen appellant en:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en In-
tegratie (thans de Staatssecretaris van Justitie)
te 's-Gravenhage

Inleiding

1. Hierbij komt ondergetekende, mr C.A. Goudsmit, advocaat te Amsterdam, na-
mens appellant (hierna: Bassi), in hoger beroep van de uitspraak van de
rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 februari 2007, ver-

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

zonden op 23 februari 2007 (Awb 06/15574). Een kopie van de bestreden uitspraak is als productie 1 aangehecht.

2. Gelet op artikel 70 Vw verklaart ondergetekende hierbij door [] bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de bovengenoemde uitspraak. Appellant kiest voor deze zaak woonplaats bij mr C.A. Goudsmit, aan de Weteringschans 28 (1017 SG) te Amsterdam.
3. In de bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep ongegrond verklaard in de procedure die betrekking heeft op de aanvraag om een verblijfsvergunning wegens medische behandeling / medische noodsituatie van [] en is het verzoek om een vergoeding van de kosten die [] in verband met het beroep heeft gemaakt, alsmede vergoeding van het door hem betaalde griffierecht, een en ander ten laste van de Staat der Nederlanden, afgewezen.
4. [] kan zich met (onderdelen van) de uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. [] zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

Grief 1

5. Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 9:

“Eiser heeft zich voorts beroepen op de uitspraken van het EHRM inzake []. Deze jurisprudentie ziet op de vraag wanneer, indien een asielaanvraag is ingediend, geoordeeld moet worden dat terugkeer van de vreemdeling naar het land van herkomst leidt tot een behandeling die wordt verboden door het bepaalde in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. Nu geconstateerd kan worden dat de onderhavige procedure geen asielprocedure betreft, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat, indien eiser meent dat hij op genoemde grond in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning, hij een asielaanvraag kan indienen.”

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

Toelichting:

6. Kort weergegeven overweegt de rechtbank dat een beroep op artikel 3 EVRM slechts aan de orde kan komen wanneer een asielaanvraag is ingediend.
7. De rechtbank heeft hiermee miskend dat voor toepassing van artikel 3 EVRM ook in reguliere zaken – in casu betreffende een aanvraag om een verblijfsvergunning op medische gronden - ruimte kan zijn. Ik verwijs hier naar de uitspraak van het Europees Hof Rechten van de Mens d.d. 24 juni 2003 in de zaak Henao (productie 2). In die uitspraak overweegt het Hof:

“While it is true that Article 3 has been more commonly applied by the Court in contexts where the risk to the individual of being subjected to ill-treatment emanates from intentionally inflicted acts by public authorities or non-State bodies in the receiving country, the Court has, in the light of the fundamental importance of Article 3, reserved to itself sufficient flexibility to address the application of that Article in other contexts which might arise. It is not, therefore, prevented from scrutinising an applicant's claim under Article 3 where the risk that he runs of inhuman or degrading treatment in the receiving country is due to factors which cannot engage either directly or indirectly the responsibility of the public authorities of that country, or which, taken alone, do not in themselves infringe the standards of that Article. To limit the application of Article 3 in this manner would be to undermine the absolute character of its protection.”

Grief 2

8. Ten onrechte overweegt de rechtbank in r.o. 10:

“Ten slotte is de rechtbank van oordeel dat de stelling dat eiser niet beschikt over financiële middelen om controles te kunnen ondergaan door verweerder niet relevant behoefde te worden geacht.”

Toelichting:

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

9. Nu artikel 3 EVRM ook in reguliere zaken zijn werking heeft, had de rechtbank wel degelijk oog moeten hebben voor alle feiten en omstandigheden van in Ghana en in Nederland, waaronder zijn gebrek aan financiële middelen om controles in Ghana te kunnen ondergaan. Immers, in de uitspraak d.d. 24 juni 2003 (zie productie 2) heeft het Hof zulks expliciet bepaald:

“In any such contexts, however, the Court must subject all the circumstances of the case to rigorous scrutiny, especially the applicant’s personal situation in the expelling State”.

10. De Rechtbank heeft dat miskend.

Grief 3

11. Ten onrechte heeft de rechtbank overwogen in r.o. 15:

“Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.”

Toelichting:

12. Uit het vorenstaande volgt dat de rechtbank het beroep gegrond diende te verklaren met veroordeling van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van Justitie, in de proceskosten van de zijde van Bassi en in het door hem betaalde griffierecht.

REDENEN WAAROM: Bassi zich tot u wendt met het verzoek:

- a. de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 22 februari 2007, verzonden op 23 februari 2007 (Awb 06/15574), te vernietigen;

Everaert Advocaten

Immigration lawyers

- b. het bij de bovengenoemde rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren;
- c. de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van Justitie, op te dragen een nieuw besluit te nemen binnen zes weken na en met inachtneming van de uitspraak;
- d. de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van Justitie, te veroordelen in de kosten die moet maken in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank, en dit hoger beroep, gemachtigdensalaris daaronder begrepen;
- d. de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans de Staatssecretaris van Justitie, te gelasten het griffierecht aan te vergoeden in verband met het beroep bij de rechtbank en dit hoger beroep.

C.A. Goudsmit

Gemachtigde

21 maart 2007